

DÜSEVNI LISZT

Mészecsne verszke novine.

Podgovorni reditelj: LUTHÁR ADÁM v Püconci.

Pom. reditela: Fliszár János i Kováts Stevan
v M. Soboti.

Lasztnik i vödávnik: Prejkmurszka evang. síniorija.

Cejna na leto 20 din., edna numera 2 din.

Rokopiszi sze v Püconce májo posilati.

Naprejplacilo gorivzeme vszáki ev. dühovnik i
vucitel.

Szvétek Evang. 'Zenszkoga Drústva Szobotske fare.

„Hváli Goszpodna, düsa moja, i ka je vu meni, nyegovo szvéto ímé. Hváli Goszpodna tí düsa moja, ni sze neszpozábí z-vsze dobrocsinény nyegovi.“ (Zolt. 103, 1—2.)

Genlívoszt, zadovolnoszt, blázensztvo mi prehodi szrdcé. gda ete redí písem. Ovo, od koj sze je nisternim navdüsenim lüdem pred dvema letoma komaj szenyalo, ka je pred ednim letom vrélim napréhodécsim nasim komaj prék odíslo vu szrdcé: to sze je po csüdnom szpunilo. *Diacki Dom* je gorizozidani!

Vu vezdásnyem materialiszticsnom cajti, gda sze nasa cérkev z-vnögimi protivákní more bojüvati, — gda sze z-felke sztráni glászi stímanye, ka je „rêcs kríza“ bláznoszt ali szpáka, gda modrósz etoga szvéta, stera csloveka posztávi za Bogá szvojega düso vmárjajöcsa zgrablívoszt szkôposzt stera péneze moli: tí szí moj Bög. zdrzna nevernoszt, stera právi, jejmo, píjmo. tak merjémo. zgányanye zemelszkoga, stero za Bogá i Krisztusovo králevszto ni csüténya. ni cajta néma; hotlívoszt, stera szamo teli 'zivé i vu vcsenyê evangelioma li pregráde vídi, steri jo vu veszeljáj nyéni zasztávajö, — ládajö nad lüdmí: sze je itak szkázala vu kotrigaj nase cérkvi gotovnoszt, vera, vüpanye, lübézen, stera szo tó násztavo zozidale.

Célo nase prestímanye tisztim, kí szo miszeo Diacskoga Dóma poszêjali, tisztim kí szo z-szvojov példasztoz vrélosztjov, dvojnószto nepoznáním vödízányem szvojím, z-recsjöv i csinényom në obrüdnoli za volo dobroga cíla, nego ono miszeo do têla, do obíádnosztí pripomogí! Hvála darítelom, kí szo kâkoli meli na té plemeniti cílo! Hvála miloscse Bôgi, kí je szvoj blagoszlov podêlo k-nasemi szlabomi deli!

Pri cíli szmo. Sztojí nase evang. szv. m. cérkvi jakse prísesztnosztí nájsztálnêsa opora, angelvaritel. vere. lübéznosztí i kulture misziönszka násztava, presztranna, impozantna h.amba. vu steröj 20—30 deákov nájde prijéten dom, csízto pocsíka meszto, krsztsanszki hízni réd. Gde sze z-pascílvosztjöv má osznávlati nasa mladézen nam na radoszt i nasöj cérkvi na díko!

Poszvetenyé Diacskoga Dóma szmo nakaníli na novembra 15-ga, ali da ga je kak sze 'ze napré vídi, priblízno dokoncsati nemogöcse, sze nadú'ze more tó delo odvú'zti, ár nedokoncsano hrambo prékdati szvojemi pozványi, bí neprípravno bílö. Proszímö na záto potrplénye vsze one, kí szo sze k-tomí príprávlali. Z-tém véksov navdüsenosztjöv mo ga poszvet-sávali, gda de na tó dozorjeni.

Novembra 15-ga bode Ev. 'Zenszko Drústvo Szobotske fare szvetílo 25. létüi öszvetek szvoj. Na jáko blagoszlovné, hvále i naszledüvanya vrédne dühovne öpravice sze má nazájzglédnoti tó 1900.

okt. 31. dnéva nasztávleno, zdâ 'ze vecs lét po goszpodíne Dr. Sömenojoyce, pelano Drústvo. Toga Drústva ono szkoncsanye pa, ka potomtoga vesz szvoj dohotek na Diacski Dom obrné, nase veliko prestímanye ino globoko zahválnošt odminí vö. Z-velikov radosztjov i z-toplov lübéznostjov pozdrávlamo Drústvo pri prilíki 25. létnoga jubileuma nyegovoga! Proszimo Drústva vsze kotrige, naj z-lübéznostjov, krotkosztjov, sztálnostjov nadale büdíjo, krepíjo bogábojécsi, vadlúvánszki düh i evangelicsanszko cérkevno zavédnošt!

? Ka darüjes tí na ? „DIACSKI DOM“ ?

Ka mi je vcsiniti naj sze zvelicsam? (Ap. Dj. 16. 30.)

Tö pítanye je sztavo varivács temnice v Filipi na apostola Pavla. Na rôbi obvüpanya i szmrti ga nenágli obvzeme tö pítanye z-vszov szílov. —

Vnogo lüdi je, kí sze za tö pítanye neszpo-
menéjo. „Ká bi sze brigao za tö, ka bode po

szmrti z cslovekom? Tö vendar niscse nevê.“ „Veszélte sze 'zivlényi, dokecs szte mládi,“ tak govori vnögi i hitíjo szenyajöcs vecsností proti. Nevolni blazniki! V nasoj düsnöjvészti je napi-
szano: »Gori je djáno lüdem ednök mréti, potom pa szödba.« (K 'Zid. 9, 27.), Bög je polo'zo vecs-
noszt v nase szrdcé. Záto nam dá pri vszákom deli i oprávlanyi presztor tomi pítanyi v na-
sem szrdci.

Kak nam je mogocse dati neogíbní odgovor na tö pítanye? Vnögi szí dájo na tö pítanye od-
govor, kak nyim vugodno i prijétno príde. V szvojem szrdci govori'jo: „Bojdi düsnävészten i pravicsen do hladnoga groba! Delaj dobro i ne zaszramüj nikoga; tak ti ne more bidti bo'zno po szmrti. Pri tom pítanyi pacs vsze csloveske mészli neprídejo v-račsun, tü valájo szamo mészli Bo'ze. Gde nájdem té? V Szvéto píszmi, jedínoj vreti-
ni Bo'ze isztine. Csi ti je záto za zvelicsanye, teda vzemi Szvéto píszmo v röke, ino szí od nye-
ga daj dati odgovor. Vém je Szvéto píszmo në szamo za dühovnike, temvecs za vsze krsztsane. „Zbrodjávajte píszma“, velí Goszpod Jezus nam v-
szem, »ár ví tak stímate, ka vu nyih 'zítek vekí-
vecsni máte; i ona szo, stera szvedocsíje od méne.« (Ján. 5, 39.) Csi ti dá sto tanácsa za zvelicsanye, teda csíni kak 'Zidovje v Berei. Té neprime récsi apostola Pavla na szlépo, tém víse »vszáki dén zbrojávavsi píszma, csi bi sze tá tak mela«. (Ap. Dj. 17. 11.) Ár në szí vecs ma-

Podlíztek.

Kaple vodé.

(Isztinszka pripovészti. Poszlov. Fliszár János.)

(Nadaljávanye)

Forgos Jancsia je od detinsztva mao nigdár niscse në vido vu Bo'zój hí'zi. Gda je notri sztö-
po, vszáko okö je nyega glédalo. Dühovnik szo 'ze Szv. píszmo razkládali, Glászili szo Bo'zo nez-
govorno milosztso etak: „Ar je tak lübo Bög éte szvét, ka je szvojega jedínorodjena Sziná dao, ná vszáki kí vu nyem verje, sze neszkvári, nego má 'zítek vekívecsni.“ (Ján. III. 16.) Glá-
szili szo nebeszkoga Ocsé milosztso, kí povrnye-
nomi gréhsniki odpúszti. Glászili szo Ocsé ne-
beszkoga vekívecsno lübézen, stera zdâ znöva zhája doli z-nébe i radoszt, mir, blá'zensztvo pri-
neszé vszém, kí sze vu nyem vüpajo, povrnéjo i vernoga szrdcá szo.

— Bojdite zahválni — szo pravli — Ocsi nebeszkomi, kí nász je tálnike vcsíno té dobröte i ocsíveszna je nyegova dobröta k-nam, da nam je dopúszto zadobiti jedínorodjenoga Sziná szvo-
jega narodjénya szvétek.

Forgosa János je poszlühsao tö lépo predgo. Tak je obcsüto, ka vekívecsno 'zítka vodé kap-
lice zglöbajo nyegovoga gréhsnoga szrdcá trdo pecsíno. Na sztolicó je nagnö glavö . . . Vu poní'zno molítev sze je vtono i vu düsi sze je z-
Bögom vözmíro, ponovleno, poléhsano povrno domö k-tím szvojm.

Domá je prijétno pripetjé v'zíyao. Tüvárisica, od blá'zene radosztí napunyena, sze nyemi je na-
sinyek pokrila; deca pa vszi v-növí gvant oble-
cseni szo ga veszélo oköli obvzéli i eden od toga drügoga bole pripovedávali, ka vsze nyim je në prineszao Jezusek.

Csüdüvao sze je nad lépim bo'zicsnim dré-
vom, stero je na sztöli sztálö i bogato oszná'ze-
no, oklajeno bilö, szkuzécs je glédao drövine decé lépi gvant, zméne szprávo, z-sterimi je szíromá-

lolêten otrok, ti nemore niscse zabrániti „té mecs Dühá« vzéti vrôke. Ne bode ti toti vsze szvekló, pa vendar szkoro na vszákoj sztráni lehko nájdes szvekeo odgovor na pítanye: ka je mi csiniti, naj sze zvelicsam?

Odgovor sze glászi po jedíno szveklom szvedocsenyi Nôvoga Zákona: Mí sze szamo z-milosce Bo'ze po odküplenjê nasega Goszpoda Jezusa Krisztusa zvelicsamo.

Jezus szam szvedocsi: „Tak je lúbo Bôg ete szvét, ka je Sziná szvojega jedínorodjenoga dao, da vszáki, kí vu nyem verje, sze neszkvári, nego má 'zítek vekivecsni.“ (Ján. 3. 16.)

Kí verje vu Színi, má 'zítek vekivecsni; kí pa ne verje Színi, nebode vído 'zítka; nego szrd Bo'zi osztáne nad nyim. (Ján. 3. 36.) Vszí apostolje ednoglaszno szvedocsijo tó.

Peter, szteber apostolov, právi: »I nega v drúgom nikom zvelicsanya, ár niti je nê dáno imé drúgo pod nébov med lüdmí, vu kom sze je nam potrešno zvelicsati.« (Ap. Dj. 4. 12.)

Szv. Pavel ercsé varivácsi temnice: „Veri vu Goszpon Jezusi Krisztusi, i zvelicsas sze tí i híza tvoja.« (Ap. Dj. 16. 31.)

Szv. János právi: „Kí má Sziná, má 'zítek, kí nema Sziná Bo'zega, nema 'zítka.« (1. Ján. 5. 12.)

Tüdi Jakab, steri vcsí potrešo delavnoga krsztsansztva, szvedocsi, ka je grünt: v veri odícenoga Goszpodna nasega Jezusa Krisztusa.“ (Jak. 2. 1.)

Nase celo zvelicsanye lé'zi tak po szvedocsenyi Szvétoga píszma na iméni Jezusa. Szamo v nyem je zvelicsanye, resítev, vecsno 'zivilénye, vüpanye odicsenyá. Scsémó sze li zvelicsati, teda sze moremo obrnôti jedíno k-Jezusi. Z-dvema prósztima gôvorma sze dá pôt k-zvelicsanyi opízati.

Prídi k-Goszpodni Jezusi Krisztusi szam i sze nyemi prêkdaj!

Pricsakúj tvoje zvelicsanye szamo po nyegovoj miloszti!

Obá gôvora nam naj preszvêti i raztolmacsi eden dogodek z Nôvoga Zákona: blá'zena szmrt razbojnika na kri'zi. (Luk. 23. 39-43.)

Kak sze je razbojnik zvelicsao? Poglêmo blíže! Obri nyegve gláve sztojí napisz: Dvakratno obszoven, od oblászti na zemli i té na nébi. On je v temnici escse mogôcse vüpao na szlobodo. Toda oszlobodjen je bio Barabás. On more idti te'zko pôt k-kri'zi. Kak tam viszí v sztrasní telovni mokaj, naj szvojój krivici zadosztí, páde nyemi récs „vecsna“, kak sztrêla na nyegovo dúso. Niksi glász nyemi právi: „Tí ne sztôpis szamo pred zemelszkoga szodníka, temvecs mores tüdi kmali pred nebeszkoga. Kaksi bode tvoj konec?“

Kak je prisao té glász v szrdcé. Pôleg nyega viszí nikák, kí je obszoven, kak on, ali obri nyegovoga csela je napiszano: Nedú'zen! Pri toj csísztoj podobi Velicsansztva i poníznoszti sze prebüdi

kov te nájbôgsi prijátel Jezusek prigledno szvoje lübléne.

— Nê szamo deci je szpravo radoszt Odküpitel, nego meni tüdi -- hválila sze je tûvárisica i pokázala nyemi je veliki topel rôbec, z-sterim jo je obeszelila milosztsje lübéznoszti.

— Escse i z-tébe sze je szpômeno Zvelicsitel. Peszmené knige, i Biblio tí je prineszao, z-steri sze naj vcsís bogábojazen, k-nam lübézen, cseden i pobo'zen 'zítek.

— Blagoszlovleno ná bode szvéto imé Bo'ze, kí nam je dopúsztó zadobiti etoga szvéto-ga dnéva radoszt! Tak je pravo János.

— Blagoszlovléni ná bode! Právi 'zena tüdi, Blá'zeno je ono dobro, plemenito szrdcé, stero sze je liki Bo'zi, nebeszki lübézni angel povrnolo v-naso hízo, ná glászi nam szíromákom tüdi nebeszki veszéli glász na zemlô pridôcse vekvecsne bo'zicsne lübéznoszti!

Nê je trbelo praviti, dobro je znao Forgosa János, ka je zemelszkoga goszpodna tûvárisica tá milosztiivnoga, dobroga szrdcé goszpá obesze-

lila na té blá'zene koledne szvétké nyé z-telikimi lëpimi dobrimi dármí.

— Ná blagoszlovi Bôg tó dobro dúso! Právi vu szrdci genyeni. Oblúbim, ka sze vrédnoga vcsinim té dobrôte. Obsútím . . . poléhsana dúsa mi právi, ka mi je odpúsztó Ocsa moj i záto za nyegovo szmilenoszt oblúbim i szvéto zdr'zim, da trêzen 'zítek 'zivôcsi, posteni, pobo'zen delaven cslovek bodem i tó oblúbo nigdár neprelomim . . . Tako meni Bôg pomori!

Tó je moj nájvéksi bo'zicsni dár, govori z-veszélím szrdcom 'zena. Tako te naj Bôg pomore!

Tak da bi naednôk vedrína, szvekloszt, líscs prisao vu Forgos Jánosa málo kucsico i vu nyé sztancsarov odradoszti, hrepenécse szrdcé. Porédi pregledávajo znôva i znôva dobleno lepoto i nemrejo sze napuniti z-veszeljom.

Kapa escse vecsér, kak velka je bila, náimre decé radoszt, gda szo z cêrkvi domô pridôcs svz. poszta hráno: medéne, makove zrêzance potrosili i gori vúzgalí bo'zicsnoga dréva mále szvécsice. Kak szo bila decé mála szrdcé, kak je veszéli

dŰsnavész razbojnika. Z-sztráhom i z-trepetanyem zacsne premislávati od szvojega 'zivilénya. Kako szem 'zivo! Kako szem tak malo gréh cenio i za lahko dr'zo! Ah, zobszton szem 'zivo! Vecsno pogübleni! Na drügoj sztráni Zvelicsitela viszi escse eden razbojnik v iszti mokaj, kak nyegov trpécsi tüváris. Tüdi on má podobo nedűznoszti i szvétoszt Jezusa pred szebom, ali nesztrsne sze nyegovo mrtvo szrdcé. Boleszine nyemi nyegovo dűso escse bole obrdűjo. „Csi szí tí Krisztus, zdr'zi szam szebé i náj“, kak da bi scseo praviti: kaksí szmileni Messiás szí tí! Tò hűdòbno rěcs potrebűje miloszť Bo'za, naj sze prvomi razbojnikí odrpějo vűszta. Nyegova prebűdjena dűsnavészť nemore múcsati na tò preklinyanye. On more gűcsati od nedűznoszti. Pri tom je pa szam vadlűvao szvojo krivico: »Midva, stera szva delala, jemléva; ete je pa niká nē vsino hűdoga.“ Tò szpoznanye dela csűdovito resilno na nyegovo szrdcé. Pripozna pred Bògom odkrito szvoje grehe i tak sze 'ze zacsne pozdigávati pri szrdci. (Prigl. 32. Zolt.)

Zdà pomore tüdi miloszť Bo'za nyemi prebűditi vűpanye v Zvelicsitela. V vszej szvoji szűszki i grēhi sze obrné do nyega proszěcs: Szpòmeni sze z-méne, Goszpodne! Nemam niksega drűgoga vűpanya vecs ni na nébi, ni na zemli, kak tebé; niscse mi ne more pomocsti, kak tí, ne glěj na gréh moj. pacs pa glěj na moje zdűhávanye i hrepeněnye mojega szrdca po odpűcsanyí.

bio nyihov obráz, veszelili sze, z-rokami ploszkali okòli sztola i nē szo zadoleli zvisávati Jezuseka, kí nyim je tak blázene koledne szvétke szpravo.

I dokecs szo sze oni odznòtra veszelili, odzvűna pod òknami sze je zglászilo solszke decé na ete szvétí vecsér návadno szpěvanye:

Z-nebész rěcs vecsna prihája,
Od ocsé szvetloszti zhája,
Tělo nase vzeme na szé'
I nam poszvět i mir neszé. (65.)

I zglászó sze je natò glász 'znyihoví vűszť tüdi:

Dika tak tebi, Bòg zmo'zni,
Od nász i vszē dűs pobo'zni.
Za szina tvojega áldov,
Kak 'zítka visni blagoszlov.

I pozdigávata sze je peszēm, pozdigávata gori visziko i vjedínata sze je z-nebeszki seregòv himnusom:

On szí ne vűpa v tíhoj obcsűtnoszti szvoje krivice prosziti: Szpriimi me v nebésza! Nyegovo portro i ponízno szrdcé proszi szamo: szpòmeni sze z-méne! Teda sze obrné szmileno szrdcé Zvelicsitela k nevolnomi, zgűblenomí grěsníki proti, vēm On escse ni ednoga grěsníka od szébe nē odvrgo steri je pri Nyem iszkaò szmilenoszť. »Kí k-meni prűde, ne vržem ga vò. (Jan. 6, 37.) Nyegova miloszť dá doszta vecs, kak je razbojnik proszo: »Dnesz z-menom bodes vu paradűzomí«. Tak je bio razbojnik escse v zádnyoj vòri szvojega 'zivilénya po szmilűvanyi szvojega Zvelicsitela szprejėti i rěseni. Pitajmo escse ednòk: Kako? Obrno sze, kak je bio obvzėti z grēhi i krivicami, do Goszpoda Jezusa v potrtom ponűzanyi i szrdcsnom zavűpanyi za miloszť.

Tò je tüdi za tēbe i méne jedína pòt k-zvelicsanyi. Dogodek razbojnika nam glászí szveklo i odlocsno: »Csi scsēs 'ze na tom szvétí bidti blázeni otrok Bo'zi i ednòk v nebészaj tr

Prűdi k-Goszpodi Jezusi szam i sze nyemi prėkdaj! i

Pricsakűj tvoje zvelicsanye szamo po nyegovoj miloszťi!

Dűsa drága obtězēna,
vrácsò bo Zvelicsar té,
szlihsaj lí Nyegove glászē,
sztiszni sze 'me na szrce.

Drága dűsa zapűcsēna,
iscse te Zvelicsar tvoj,
znáno 'mi je imé tvoje,
prűdi, nics sze ga ne boj!

»Dika na viszini Bògi! i na zemli mér, vu lűdi pa dopádnenyé!« (Lukács II. 14.)

* * *

Po etom szamo telko mam praviti, ka je Forgos János Bògi dáno priszěgo dokonca 'zítka zd'zao Trězen, delaven, pobo'zen cslovek je grátao 'znye-ga. Deco je szrečno gori szkucsáro, sziní i cserí bár popròszťom, ali posteno o'zeniti dao, steri szo vszi pri szvoji hízaj delavni, pobo'zni ocsevje i matere i vere szvoje vrěli gmajnarje, steri szo vszìgdár gotoví szlűziti, podpérati cěrkevna szprá-viscsa i obcsinszka dobra szlűzěcse násztave; vu szíromastvi bár, ali posteni delaven 'zíték 'zivějo, pred dobrosiněnyem sze nigdár nevlecsějo na sztran.

Ta mála kucsica sze je 'ze podrla. Forgosa sze je z-tími szvojímí 'ze dávnò vòzoszelo. 'Ze je szťári szēri cslovek, gazda je pri szvojem dobro csiniteli, pri zemelszkom goszpòdi. Kucsē rűs je nē razvo'zeni, naj ga opomína — tak právi — na nyegov prvěsí 'zíték. Po vodé kaplaj vò zglò-

Ranyena predrága dūsa,
Jezus ti olejsa bol,
dobro vĕ za rane tvoje,
celi je z-lübĕzni zgol.

Drága onemogla dūsa,
Jezus te pripela v raj (v paradižom)
szam zdr'zati sze ne mores,
vr'zi sze 'mi v nárocsaj.

Prídi, prídi dūsa gládna,
híti brez zamüde szem!
Zvön Krisztusa szmrt li láda,
A' 'zivlenye nájdes v Nyem!

V. KOROŠEC.

Toldia Sztaroszt i Szmrt.

Píszao: Arany J., poszlovenco: Kardos J.

VI. Szpĕv.

(Nadaljávanye.)

K Benceti sze vrnĕm, kí je domá osztao,
ka vrĕdnoga je on teccasz doprineszao,
delao je nebĕže, da sze je vsze cedío,
pometao, v rĕd dĕvao, na sztĕ krajĕv lovio.
Vnĕgo sztáro ro'zjĕ je porĕdi briszao,
to edno gorivzĕo, to drŭgo dolidjao,
lŭcsao, premetávao, i za rĕda volo,
vu hí'zi goszpĕda, vsze sztrasno raztoro.

bani pogacsászti kamen je z-szebĕm odneszao,
naj ga vezĕlo opomína na z-prvĕsega bojdikaj
'zítka szrečno povrnĕnye.

Tak sze osznovéjo z máli dĕl velka. Tak
zidejo z-máli pazk, z-kebzüvanya i z-návucsnosztí
velika csinĕnya, Tak posztánejo szkoron nícseszt-
noszt kazĕcsa, vszagdanĕsnya prĕszta dela za
klico — z-sterĕ velika, na cĕli 'zítek zhájajĕcsa
blá'zena dugováoya zrasztĕjo i premeníjo csloveka.
Blá'zeni je. kí sze pricájti szpĕti i to dobro pĕt
szi preberĕ. Forgos János, stero je nĕ nyegovo
právo imĕ, je tídi nĕ zagnílo v-mocsvari i zadovolen,
szrečsen je, ka ga je kaplo vodĕ zbŭdilo. Kí ga
poznajo, vszi dobro znájo!

(Konec.)

Tam je bio vratár, á té je li glĕdao,
zadoszta tĕ nyemi, — i tĕ je komaj znao;
ár kak bisztri vĕter tere premetáva,
tak csiní Benceta velka dobra vola.
Edno sztáro nĕto duda v dobroj vĕli,
stero je 'ze dávno pozábo v nevĕli;
preci je pa zhrzao vĕnĕ nyegov plavko,
nebĕže! obrok je csakao venda tézko.

I záto je Bence zdaj vratári velo:
> idi kuma i privĕzi konya v stalo,
bode tam povĕli szená ovsza, — deni
pred obá, osztalo je pred trĕmi létí.
Privĕzi nyidva, i vr'zi kaj pred nyidva;
ár jasz némam csasza, vnĕgo szkrb me ríva;
vecs povelĕnya je vratár zaman csakao,
ár je Bence ro'zjĕ pá ríbatí zácsao.

Vĕnĕ je tĕ povelĕnye prav premetao,
i dobro ōzdalecs tam na konya glĕdao:
'szvétí bĕg! — szi miszli — ka mam zdaj csiníti?
vjesztí me zná naprĕ, odzaja brsznotí.
'Posteni sĕstar té je pri konyĕ nĕ bio,
nigdár, csi je taki doszta csrĕvlov zasío,
ni tĕ vecs ne síva, od kĕ mao meszto dvĕ,
stíri ocsí nüca, — dĕnk vidítí nevĕ.

Meo je toti csesztĕ delo konyszkov dĕbov,
csi taki nĕ z konyom, dĕnok 'znyega kĕ'zov,
tak nyemi je v róke táksi kony nĕ prisao,
z sterim szi v mladoszti prav djáti nebi znao.
Nyegov bicsak je kak pekla biszter satan
gezdo po nebĕže konya hrbti szemtam,
mero, grizao ga je, — te je goszpĕd on bio,
zdaj za vŭzdo nebi szĕgno, ráj vsze csinío.

Teccasz je vardĕvao, da je szmeo prijĕti
za nyĕ, i k-bojazní sze vecs, vecs privĕsiti;
csi sze je pa cslovek prévcso k-bojaznosztí,
pride on z-csaszoma zednim i k-szrdcsnosztí.
Szrdcsnoszt je obvzĕla cslovecse szrdcé,
— nĕ taksa, líki vu dobleni bojnaj jĕ —
vĕm bí vu sĕstari telko prevecs bílĕ,
nĕ — kaj je on konye szrdcsno odprávlát sĕ.

Privĕzao nyidva je, i jeszti nyima dao,
szĕnĕ i ovesz lepĕ pred nyidva djao,
ali konyi, gda bí jeszti 'ze dĕbílí,
za csákano krmo szo lí, lí hrzálí.
Hr'zeta, frĕseta dugo i lí zaman
z szená szta ní betva nĕ vzĕlá kam i tam;

! Podpĕrajte DIACSKI DOM !
! Pobĕrajte i darŭjte dáre !

nad kêm sze je sôstar, kak csüdom, csüdüvao,
trô szi pamet, ali zarazmiti nê znao.

Naszlédnye od vszega glász neszé Benceti,
kaj nejêjo konyi, pa bi lahko jeli,
Bence pa, da bi tó csüdo szam prevido,
tam nihávsí delo, je vu stalo hito.
„Ka je grumszki kamen! odnôro szi kuma?
vêm ti je vúzda nê doliodkapcsena!“
i tak sze szmejé, da, csi bár nê odmedtê,
a' dnícski ga dônok obolíta obê.

Vratár szi je malo rôk i nôg nê pojo,
kaj je on tó dônok, kak norc, nê prevido;
eli miszlo szi je: ka bi znao vcsiniti
z pámetjov, gda nebi szmeo tá szégnoti,
Eta miszel ga je jáko szpokojíla,
gdakoli ga Bence spôta i szé cila;
kí dolizvúzdvási obê lacsni pari,
nazájide v hízo delat, prêk po dvôri.

Ne trosi on doszta vrêmena na deli,
ár ovo, vért nyegov bêszno vdérja k dômi:
„peklénszki csemérje!“ vré i zaszapi sze,
v velkoj náturnoszti nyemi rêcs zabêgne.
Toláz bot szvoj na szto nacsemurno vrêze,
da sze nyega kuszta deszka pod nyim vtrgne,
jaj, tó, tó je bíla nyegova szlédnya môcs!
nihájo ga nogé, poglég omrácsi nôcs.

Bence je znao, kaj tú delo húdo sztojí,
vido je, kaj vértá pogléd v krvi gorí,
kaj szo na záváhi otcsene 'zile
kak vöpotégnyeno szrédnye dôbi vö'ze.
Vidôcs, kaj sze nyemi obráz premenyáva,
lampe premedléjo, kotrige krics trga,
kôlena vklêcsejo, — hitro ga popádne,
obiné i dr'zí, da kak vküpne szpádne.

Té'zko sze primláti 'znyim k-ednoj sztolici,
nema vojnik kapla môcsi vecs hoditi,
zmózne rane nyegve 'zile sze vtégnejo,
vtrgnejo ledevjé, csemérje vmorílo.
Vdérjajôcsi csamúr, sterí kak bics bo'zi,
opüsztsávo nigda protivníka v bojní,
vderé zdaj na szvojega vértá i vmorí ga,
kak divji oroslán vodítela szvojga.

Bence vidôcs, kaj je tú vdárla vöra,
gôszte szkuzé tocsi na pvsztelo vértá;
Toldi gléda, gléda — á verno dr'zincse

sze vkrajobrné, i ocsi szi zbríse.
K tomí dá nyemi Bôg dônok telko môcsi,
da nejôcse nagíasz pred vértom nazôcsi.
'zmetno zdêhne, szam sze li poszilí mocsí
i vmérájôcsega trôstajôcs govori:

„Ka nyim je, drághi moj dober mili ocsa?
vídím, kaj ji mantrá velika té'zkôcsa:
té'zko nyim je? gláva ji bolí? ali pa
velika tréslíka lahko patí zácsa?
Za tréslíko nyim jasz szam dobro vrásztvo znam,
ne la'zem, nad szebom gucsécso példo mam:
en glázek toploga vína szpiti z prprom,
i tak sze zgodí 'znyôv, líki z vcserányim sznom.

Drügôcs, csi nyim je vu kotrige kaj prislo,
v ledevjáj bodalo, ali v hrbti peklo,
szam jasz szam nyim bio vrács i hasznílo nyim je --
zravvana je csonta na klácsenye moje.
Ne vardeneva? nê! . . . i csi bi ji naráj
(kak pôcseno jajce) mazao tá i nazáj?“
právi, pa, ka je vecs i vörje bodalo,
kaj mázanye nebi brez haszka osztalo.

»Hényaj, Bence, hényaj! septá Toldi tího,
vêm zdaj lehka; nebos z méne norca rédo;
nede hasznílo vecs meni eti níka,
niti dobra vola, ni vrásztvo, ni díka.“
Bence nyemi je zdaj prav v obráz pogledno,
i ovo! kak da bi na szvékli mecs fúkno,
ali kak zrêloga száda nídna szrena,
taksa je zdaj nyegvi ôcsi mrácsna mreaa.

Vörno dr'zincse sze vecs nemre zdr'zati,
bole, líki predtê, zacsne zdaj jôkati;
zakríje szi obráz, i vu szkúz povôdni,
vkrajidôcs od nyega. sze na oblok szloni,
Odnet sze nevedôcs vözglédne na ceszto,
szvétí Bôg! jaj ró'zjé zaopáse hízo!
á nema csasza on tó ni nazvêszttíti,
ár Allaghi voja vídi notriidti.

Te drüge za szebom nihá, i szam sztôpi
v hízo z têmi recsmi: „Toldi Miklós, rob szi!
vn vmorszto szi szpadno, geto szi ospotao
hízo kralá, ino vu nyê krv prelêjao.
Vu kralá iméni, vojnik, hodi z nami!“
Bence kíva voji z britkími szkuzami;
nê je potrébno tó, ár ga ov tak vídi,
i z milêsim glászom ga trôsta vu brigi:

„Oh, zakaj szem ti nê kaj bôgse prineszao?
medtêm, vítéz, csi bi králi ti kaj szposzlaó,
csi bi tvoj bin mogao z-kêm tálom ménsati,
szam jasz te pri králi mam zagovárjati.“
Vôpovedavsi tó, k vojniki je sztópo,
i z mílim szrdcom sze k-nyemi doli púsztó;
Toldi pa na nyega (zdaj obrprvim) ocsi,
vrže, ino z sztitím glászom pregovóri:

„Idi povê králi, zmo'znomi goszpôdi,
li tó edno vóro mi naj senka v szôdi;
krédi je temlica, szam rad bom sô vu nyô,
gde mi ga ne'ó szvetszki szódec csteo na glavô.
Vkjrajbrné pogléd — lampe sze giblejo,
mecse sze, zdüháva, liki da bi molo.
Allaghi pa be'zí i králi glász neszé:
»Toldi vméra i tó ti nazvêsztití scsé:

Tó goszpôdi mojmi 'zelê povedati
szmrtno vóro nyemi naj scsé senkati;
temlica nyegva v grob, tá de szam rad sô,
szvetszki szódec ne'ó csteo szôd nyemi na glavô.“
Král sze je zadrzno i tak goriszkrícsao:
„Velki Bôg! tak de on zdaj etak z-szvêta sô!
na dén szvoje díke — osztavlen v betégi —
i ospotan vmerjé! neszi pláscs moj neszi!“

Gda bi pláscs zagrno okóli sinyeka,
velí sze pelati na sztális vojnika;
naprê ide zdaj voj i za nyim odzaja
szam král sztôpa ino niki veren szluga.
Kapie sze ne vídi na nyem kaj je král szam,
i szmêsno bi bilô praviti, on je tam;
ti mimo idôcsi, csi sze tá zglédnejo,
pred vojom, nê pred nyim. krscsáke zdignejo.

Zdignejo ali nê! ka mára on za tó?
pláscs dolipotégne i na edno okô,
híti, kak ga szlabe nogé moro neszti,
bojécs sze, kaj vojnika nenájde v 'zítki.
Príde dônok k szvojmi cíli; i tó edno
radoszt nájde v túgi, kaj ne príde keszno:
ár je gdate radoszt i vu túge mráki,
liki lêpi ro'zec vu kmicsnom obláki.

Král na eden sztolec k bete'zniki széde,
za imé ga zové i k nyemi sze nagne;
Toldia pa 'ze on támni szen obvzeme,
steri ga brs vuszpí, i na ov szvét dene.
Odümi sze na glász, — i zednim ga szpozna,

mocsen, oszter pogléd vrže na Lajosa;
szpozna ga, ali dônk dvojúcsi, gde jeszte,
porédi na tramé hi'ze gléjti zacsne.

Král pregovóri té: „jeli me nepoznas,
Toldi, prijátel moj, kaj sze vkrajobrácscas?
vê szem pa jasz, — nê on, ki te je zbantúvao.
Lajos szem. ki te je, kak brata, postúvao.
Odümi sze, gléj sze ne vzemi ôcs od mé,
povê li edno rêcs — kaksté — moje imé! —
sjo zná, gde midva pá vküp príditi máva?
brez szlobôda rázno idti dônk nemreva.“

Toldi pri pámeti, vszo môcs vküp poberé
prizdigne glavô, i prôti králi neszé,
poszili sze z trúpom nagne prôti nyemi,
té rokô dá, mrzlo, liki léd vu zími.
Zednim i gucsi on, razmeto, tihôma:
»kaksi szen je bio tó! mérao szem z csaszoma
rad szem, kaj szí ti tú: dûh sze mi o'zivé,
nemrem mréti, kaj ti nebi dao té recsí:

Oh prijátel! (vzemi od méne tó imé)
odpúsztí mi, csi szem gda zbantúvao tebé,
csi te moj divji csin na csemére 'zené,
ne gléj mojga bína, nego dobro szrdcé.
Vê szem tak prav zbiti; á konec je tomi,
konec dûse moje, vúpányi lèpomi,
vêm, ka je odislo, je mrlô, vesznolo,
veszne szpômenek, i ka nász je bajalo.

Szlédnye szkoncsanye bi dao vô, ali kcsemi?
nemam jáko, od koj, i csi bi meo — komi?
nemam ôrocsnika, li edno dr'zincse,
tó, ino moj národ ti zvêzem na szrdce.
Lúbi vôgra, á ne szteri doli 'znyega
môcsi, kêpa, trde szkôrje — nika toga;
gladse bode drêvo, csi je olúpano,
á 'zmetnê sze sztere, csi nê szteszano.“

Tá erkôcs, zdêhne i názdrk doliszpádne
práva rôka v rôki Lajosa osztáne,
ocsi ne obrne vkraj, li trdno gléda,
ali nyí poszvêt je omracscena zvôn réda.
Král pa odgovóri nyemi na rêcs nyegvo;
„kaj bi nê meo szkrbi na sztároga szluga?
i vôgra, moj národ, gda szem jasz nê rad meo?
med trêm morjem szem sze pod nyegvo oblászt
[vzéo.]

Vszigdár szem na tom bio, ino tá setüvao,
da bi mojga lüdsztva lêpi glász prav zgrüntao,
da je postújejo vu méri, vu bojni,
znôtra ino zvôna határov nyegovi.
Ne hválím sze jasz z tém, i ne právim záto,
kak da bi od toga dávao szvedocsansztvo,
nájmre pa pred tebom (vê znáva midva tó)
kak vrêlo szem lúbo vôgra, gde szem sztao sô.

Ali je nê lúbav, li odürjávanye,
kaj szem gladítí steo národa návade,
da bi on bio d'zünd'z vszê národov i díka,
z kêm bi postenyé 'zeo, nê szramoto 'zítka?
Bisztro tira vrêmen — po redovnoj pôti —
csedne gorivzeme, vûhke nihá v kôti,
preobrácša sze szvét, oszlabi to krepko,
i krepko de, ka je bilô prvle krhko.

Tira csasz, ne csáka: szpomerjéjo sztarcí,
li glász nyí nôcsi do szlúsali mladenci;
drúge dôbi lüdsztvo, drúgi rod nasztáne,
steri z pámetjov i nê z mocsjôv osztáne.
Pamet je nê dávno násla gori on práh,
z sterim sze po cêli bojnaj vêja szmrt, sztráh;
Toldi i nê Toldi — kápke pred nyim v sztráhi
pámeti je díka v etom málom práji!

Na tó sze je zgledno král na betézníka,
jaj! doli nyemi je szpádnola laloka,
i dônk vküp szklenyene máta escse roké,
kak dvê vèki, csi glí tá edna szúha jé,
Dolizviné z szébe ta 'zíva to mrtvo,
dúga tíhota je, szrdce krála sztrto.
Bence na sztran sztôpi, za dveri sze szkrije,
sztrôszi sze vu dûhi i tam britko jôcse.

Medtêm sze je szunca lêpi erdêcsi trák
na pocsinek nagno, i szvét oblégao mrák,
lêhnola z oblôka i ro'zeca zmêna,
i mrelo na nyega presztrla gôr tenya.
Králi sze pa placšna dú'znoszt zdâ goridá,
veleti, kakda sze Toldi szráhniti zná:
nyegva méra hí'za je li prôsšta skrinya,
z 'zeleza — venda môcs nyegvo példáziva.

Tiszti dén navécsar, gda bi mraküvalo,
sze je neszmerno szvécs z Búdine genolo,
li ôzdalecs gledécs bi sze tak stímalo,
kaj bi ga zvêzd seregôvje szprevájálo.
Med konyenikmi sze pela skrinya nyegva,
pod stere podvezom Toldi szam počšiva,

pri nyem szedí Bence na kôl ednoj sztráni,
od velke bolezní i túge zmantráni.

Vküp sze szprávla lüdsztvo, kak velka povôden,
vszáki presztor, pregrad je zdaj 'znyim napunyen,
ár kak sze povôden vszepovszéd razlejé,
tak i z lüdsztvom vszáki tél oblejáni jé.
Dônk nega hrabuke: tího sze szprevája
Toldi Miklos vö do polá rákoskoga,
i sztáne skrinya tam pri Rákosi, gde jo
z placšni kôl vu nyegov hintôv prêkdenejo.

Z ednim sze duplêrje zdaj dolivgaszijo,
li stirje za pôti kázanye goríjo,
stera vu Nagyfales vész od etec ide
lüdsztvo pa sztojí tí, pokrito od kmice.
Z szkuzami glédájo te stiri duplêre,
v kmicsnoj dalecsíni, kak steri lí more,
potom v szamni esrêdaj domô odhájajo,
i vojníka zmo'zna dela szpominájo.

Trétji dén, na eden vécsar zaoblácšen,
je 'ze nad Toldia kôsztami grob viden,
steroga je püngrad, zdaj z placša znaményem,
pokríjo z kápajôcsim drêvja 'zútím lisztjem.
Nê je sznaj'zo groba bronc, ni mramor kamen,
Bence szam kak nêmi je sztao kre nôg na nyem,
edno lopato je v nyega dolizsmekno,
i nôvi sznêg ráne zíme ga zapadno.

(Konec.)

Csi scséte, naj má nasa cérkev za-
doszta verni, dú'znosztí znajôcsi, vrêli,
ômurni kántorvucsitelov i dûhovnikov i
katehetov, podpérajte DIACSKI DOM!

Reformácia na Horvatskom.

Nakrátcí szpíszao Dr. FILIP POPP Zagrebecski
ev. sinyôr. — Poszlovenco FRANC SOSTARÉC
evang. dûhovnik v Légrádi. — Nadaljávanye. —

Baron Ungnad János sze narôdo 1493. leta
kak szin ednoga caszarszkoga kammermestra; on
je tüdi bio 37 lét vu caszarszkój szlú'zbi. Nikelko
lét je bio dr'zélni kapitán Stajerszke, pa i Szla-
vonije. Na Augsburszkom orszacsom gyúlési je
on tüdi tam bio, (1530) i prisao do bibliszko
evangelicsanszkoga szpoznávanya. Od toga hípa
mao sze je vrêlo bojúvao za evangelicsanszko
delo. Od 1540. leta mao je pôsztao Varazsinszki

velikízüpán, pa kak taksi vecskrát pri I. Ferdinandi, ki je evangelicsáncom protivnik bio, bráno evang. gibanya.

Liki gda je I. Ferdinand visise i nisise réde goripózvao vu Stajarszkom, ka ali naj osztánejo pri vadlúványi zemelszkoga vladára, stero vadlúványe je pápinszko bilô, ali pa naj osztávijo orszóg, teda je gorialdúvao tüdi Ungnad szvojo domovino i csészt szvojemi verszkomi ogvüsanyi, pa sze vöodszero vu Wittenberg, brezi toga, kaj bi za szvoje vörne szlúžbe kaj povrnénaya proszo od caszara. Vu Wittenbergi je v prijátelstvo sztôpo z-Melanchtonom. Kak sze je odszlôbodo od vsze zvéze i terha, i zvön toga, ár je bio velki bogátec, té sze odlôcso, ka vsze szvoje krepkoszti i vrédnoszt vu szlúžbo evangelioma posztávi. Za szvojo prvo dúžnoszt je dr'zao kak nájprve rejsiti pitanye hrvatskoga kníg stampanya. Naj prve je iszkao delavce i dojobrácsare za hrvatszke knige; potom sze je delalo z-célov mocsjöv. V Tübingeni sze je pôleg szlovenszkoga organizéralo i hrvatsko stampanye. Za krátke vrémen je bilô na hrvatszko doliobrnyeno: 1. Növi zákon; 2. Krsztianszko verevadlúványe; 3. Luthera katekizmus i escse drúge knige i szpíszí.

I ka je hrvatszko knigostampanye telko napredovalo, tüdi má vtom zrok, ka je doszta nemski poglaváro, náimre pa *Hesszeni Fülöp* i vecs orszacski velki várasov trnok bilô za tó delo i szo je escse pénezno (materiálno) pomágali na pr. Nürnberg, Regensburg, Frankfurt (M.) Strassburg, itd. Gda szo knige gotove bilé, te je trbelo z-Tübingena v Hrvatszko prineszti i tó je në bilô léhko delo. Náimre na granici Hrvatszke szo rédili vszeféle zmetíne knigtranszportom.

Nemesnyácke i poprék hrvatszka inteligencia je cstéla z velikov navdüsevnosztjov i pascslívosztjov evangelicsanszke knige i szpíszke. Ti ní zisi rédi szo sze prôtitomi malo znali veszeliti nad temi knigami, ár 1. nájvéksi tao ji je në znalo csteti ni píszati, 2. Szo escse premalo znánya i zrêloszti meli za zvíseni bibliszki zdr'zéték tē kníg. Prôti tomí sze je pa dönok vedno bole siríla reformácia, i vsze globse korenyé szpiisztíla. (Dale.)

Ka lehko esiním za Düsevni Liszt?

Naprêplácsam na nyega? Pred drúgimi ga tüdi szpoznávam i porácsam!

Pôleg moje mogôcsnoszti ga podpéram, naj k-szrmaskim, raztepenim mojim veredományim tüdi lehko prihája i krepí vu nyih vero ino evangelicsanszko zavédnoszt!

K-cstiteľom nasim!

Z-etov numerov szmo na konec III. létnika liszta nasega prisli. Prék ednoga leta szmo páli szlúžili znyim evangeliacsanszko lúdsztvo nase i církev nase. Kelko dela i szkrbi, kelko vüpanya i caganya szmo meli pri toj szlúžbi nasej, to li malo sto zná.

Záto je predvszem proti dobromi Bôgi z-zahválnim obcsütenyom napunveno szrdcé nase, ka nam je med vszemi téžkocsami notri dotegamao na pomocs bio. Isztinszko zahválnozzt pa vadlújemo tüdi nasim delapomocsníkom za nyihovo vrêlo pomocs, rávnotak nasega liszta vszem napreplácsníkom i vernim priátelom za nyihovo vödr'zánye, za nyihovo düsevno i telovno podpéranye.

Dönok tak csütimo, ka je ono delo në bilô zobszton stero szmo do tegamao z-célov neszebecsnosztjov, vedno li szamo nase lübléne církvi prilóznoszt iszkajöcs i szlúžécs odprávlali, záto je potreben nas liszt na prísesztnoszt tüdi. Na prísesztnoszt bí ga escse radi krepili. I csí nam má bidti taki nebode mogocse, ka bi ga mêszecno vecskrát vödáli, itak na tom bodemo, naj, zvön létnoga cajta, véksi, bole presztrani bode.

Potrebno je pa k-tomi, ka nasi cstiteľje tüdi csinijo szvojo dúžnoszt, në szamo, ka k-etomi liszti nadale verni osztánejo, naprêplácsajo na nyega, nego ga porácsajo i drúgim.

REDITELSZTVO.

Lüden miszijoszki ôszvetek v Zagrebi.

Od 30. oktobra do 2. novembra t. l. ob prilíki szvétká reformácije, pod vodsztvom g. sinyôra Dr. Popp, je v Zagrebi »lüden miszijoszki ôszvetek« bio. Od blúzi i ôzdalecs je vecs gôsztov prislo na tó, rávnotak velki racsún verníkov nase gmáne i escse doszta drúgi verníkov je tüdi nazôcsi bilô.

Ouszvetek sze je v Pétek vecsér (30. oktobra) zacsko z-Bibliszkov vörov, na steroj sze je g. miszijonar Spellenberg z-Kapetanovopolja

zezávao na neogibno pokôro szrdcá, ár brezi toga je nemogôcsa réformácija 'zítka i nemremo szkoz-nüvati práve szrdcsne radoszti i szvétesnyega csütênya.

Na szvétek reformácije je g. Hirzler, kaplan v-Zágrebi, ob 9-toj vöri decinszko Bo'zo szlü'zbo dr'zao, pri steroj je na krátci pôleg rêcsi 46. 'zoltára 1. i 2. versusa pred deco posztavo Lutheru batrivno vüpanye i globoko vero vu Bôgi.

K-tomi prikapseno ob 10-toj vöri je bila reformácije I. szvétesnya Bo'za szlü'zba. Predgao je g. konsenior Lange z-Ljupljane. Pôleg rêcsi Jakoba 1, 17. je poszlúsávce v poêticsnom jeziki opomíno, naj drági herb Lutheru za viziko prestímajo i nücajo, tó je Lutheru Máli Katekizmus, kak vorcan za vszákdenésnyi 'zítek, Biblijo kak poszôdo vodé na 'zítek vekivecsni; peszmeno knigo, kak obrambe i trôsta knigo vu 'zítka bo-jaj i nevoláj. Pozdigala je szvétesnyo Bo'zo szlü'zbo goszpá profeszorova Eder z-Zagreba z-ednov kraszno popevanov. solopeszmov i deákov chorus-na peszem pod vodsztvom g. vucsitela mescsanszke sole Ebersold.

Okt. 31-ga vecsér sze je vküpeszpravilo szvetécse obscsnzstvo k-prvoj evangelizáciji, vu ôszvetno osznáj'zenoj torna dvoráni evang. sôle. Téma je bila: „Krisztus — gláva cêrkvi“. Na tó gledôcs szta gúcsala g. dühovnik Oehlert z Banjaluke i g. dühovnik Schenk z Trošelj. Obádvá govorníka szta z-szrdcá i 'zítka szkoz-nüvanya szvojege szvedoszto dêvala kre toga, ka je Krisztus jedíno Goszpôd i Krisztus je tüdi jedíno gláva cêrkvi. Govorníkov naprêdávanye je okoli bilô vzéto z-pravdobrim deklamíranjem, z-pesz-mam i z-igrov, stero szo poszlúsávci vsze zahváno v'zivali.

V-nedelo gojdo sze je nájprve znôvics mladína szprávilá vküper vu Bo'zój hí'zi, naj paz-lívo poszlúsa 'zítkaspsz ednoga csrnkavszkoga (neger) mladénca, ka je g. miszionár Spellenberg z-szvojege misziionszkoga dela znao naprêdávati, eden 'zitek pune vere vu onom ednom, velikom priáteli decé i 'zítka poglavniki Jezusi Krisztusi.

Vu — na tó naszledüvájôcsoj — drügoj Bo'zój szlü'zbi reformácije szvétká je predgao g. dühovnik Oehlert obri szvétí rêcsi Rim. 8, 31 — 39. Genlívo je gúcsao od evangelicsanszke vere i opomíno znôvics, naj kak Luther Bo'zi bojevníki bodemo, z-punov gvüsznosztjov, ka nika nemre nász odlôcsiti od Bo'ze lübéznoszti. Páli zdá je

olepsani Bo'zeszlü'zbe szvétek z-ednov solo igrov na goszli po G. Arany z-Zagreba i z ednov pesz-mov mésanoga khorusa pod vodsztvom g. vucsitela mescsanszke sôle Ebersold.

K-Bo'zój szlü'zbi sze je prikapsco szvétek Krisztusove vecsérje, stero je g. düh. Schenk ob-szlü'závao vö.

Popoldnévi ob 4. vöri je g. düh. Schenk vu ednoj Bibliszkój vöri gúcsao od môcsi szv. Dühá, kí nôvi 'zítek sztvori vu nász i obarje nam lübé-zen i vero.

Escse vu véksem racsuni, kak na prvêsi vecsér, szo sze szpravile vküper gmânszke kotrige vecsér k-II. evangelizáciji, na steroj je od téme »Jedinsztvo krsztsanov, evangelicsanszki krsztsa-nov« g. miszionár Spellenberg govorio. Pokázao je nájprve na jedinsztva szkrbnosz vu politics-nom 'zítka vszê národov, naj zatém na tó po-ká'ze, ka právo jedinsztvo je szamo na pe-csini Jezus Krisztusa mogôcse obsztáti. Genlívo je gúcsao potom od oni, kí escse „k-drügem ov-cam“ szlisíjo, od pogánov, nájbole od csrnkav-cov, med sterimi je v Kameruni (Afrika) 14 lét kak miszionár delao. To naprêdávanye je páli lê-po krô'zilo popevanye i deklamíranje. G. sinyor Dr. Popp, kí szo kak drügi govorník bilí priprá-veni, szo mogli za volo késznoga cajta odsztôpiti od toga, ka bi k-toj témi gúcsali.

Ouszvetek sze je zaklücso v pondêlek vecsér z III. evangelizáciov, na steroj je od téme „Nasa molítev za cêrkev« g. düh. Schenk zacso gúcsati. Z-globokov ômurnoszjtjov je gúcsao od potrebcsi-ne poszredüvájôcse molítvi za cêrkev i za szluge Bo'ze rêcsi. G. miszionár Spellenberg je potom dale pelao té miszli, naj k-koncovi znôvics nister-ne kêpe dá z-vadlíványszkoga i jákosztnoga 'zítka négerov.

G. sinyor Dr. Popp szo zahválii vu krát-kom zaprtnom govori vszém vküpdelájôcsim i pozdravili vsze táljemálce, z-steri je vszáki z-tém obsütênyom sô domô, ka je globoko i obsztójê-cso obsütunoszt zadôbo.

Tak bojdi!

RUDOLF FR. HIRZLER,
kaplán.

Csi scséte, naj má nasa cêrkev za-doszta verni, dú'znoszti znájôcsi, vrêli, ômurni kántorvucsitelov i dühovnikov i katehetov, podpérajte DIACSKI DOM!

Rázloczni máli glászi.

Nase sinyorije dühovnicke, inspektorje, kántorje i ovi csesztnicke szo okt. 29.-ga v Szoboti meli jeszénszko szpöved szvojo, po steroy szo nyim szv. vecsérjo Siftár Károly bodonszki dühovnik obszlü'závali vö. Za tem je pod predsedniksztvom sinyôra i Benko inspektora konferenca dr'zana, na steroy szo zvön vszê nasi dühovnikov escse nazôcsi bili Dr. Skerlák sinyorije právdenik, Vezér Géza Szobotske,- Dr. Vucsák Bodonszke-, Darvas Ferenc Petövszke fare inspektorje, Kühár Jozef morávszke fare glávníkurátor, Kováts Károly i Hári Leopold kaplánje, Fliszár J. sinyorije pêneznik, Kolo'zvári F. i Vértes S. Diacszoga Döma odborniki, Paulik J. i Titán J. kántorvucsitelje i goszpé Dr. Sömenojsca, Csernijova Vértes Etelka, Heinerova i Luthárova. Konferenca je na porácsanye sinyôra szklenola zahválna písma poszlati Zierman i Magirius dühovnikom, nadale Drüstvi Gusztáv Adolfa. Imenüvaniva dühovnika szta náimre poszredovala za nasi proseny volo pri G. Á. Drüstvi i tak je Drüstvo darüvalo na Diacski Dom 500 zláti márk (blüzi 7000 Din.), Skalics teologusi i Kováts kapláni na vcsenyé v Nemskomországi pa 300—300 zláti márk. Sinyôr naznányajo, ka szo Hári Leopold dolidjáli dühovniski ekzámen i szo ji Kapi Béla püspek na dühovnisko csészti goriposzvétili. Pri toj priliki ji radi pozdrávijo z-prosnyov i opominom, da vszigidár po tiszti stezaj hodijo, stere proti nam pelajo i nê od nász vkrá! Konferenca tüdi Bo'zi blagoszlov proszi na nyihovo delo i szkoncsa, naj ji na porácsanye sinyorije predsedniksztva cérkevne krajíne predsednik denego tá, gde je nájevksa potrebcsina za kaplána. Sinyôr i Luthár dühovnik nakrátci racsun dáta od gyülésa cérkevne krajíne. (Od toga na drügom meszti písemo.) Z-tem navküp sinyôr naznányajo, ka v-nasoj dr'závi 'zivécsi szlovánszki (tóti) evangelicsanje poszebno cérkevno krajíno scséjo meti i okt. 31. v Novom Sádi odpréjo szvojo 'zinat, na stero pozávajo i prekmurszke evangelicsáne. Da nasa sinyorija jedinsztvo 'zelê vszê evangelicsánov v dr'závi nasoj i je vu tom sztálna, záto konferenca szkoncsa, ka odv'rze pozávanye szlovákov. Naszlednye sze je konferenca tanácsivala od poszvetzenya Diacszoga Döma i od jubileuma 'Zenszkoa Drüstva

Szobotske fare. Vküpe je posztávlena liszta poszebni oszob ino uradov, ki sze májo pozvati k-szvétki poszvetzenya. Za sztanoványe gösztov sze 'Zenszko Drüstvo bode szkrbelo. Poszvetzenya redovék je tüdi vküpeposztávlenni, steroga eti zdá szamo záto neobjávimo, ár kak na prvom sztráni 'ze naznánjamo, po konferenci dolocsenom dnévi, nov. 15.-ga szamo 'Zenszkoa Drüstva öszvetek bode, Diacszoga Döma poszvetzenye je pa na nedolocsen csasz podalsano i má bidti v-redovéki escse tüdi bodejo kakse szpremembe.

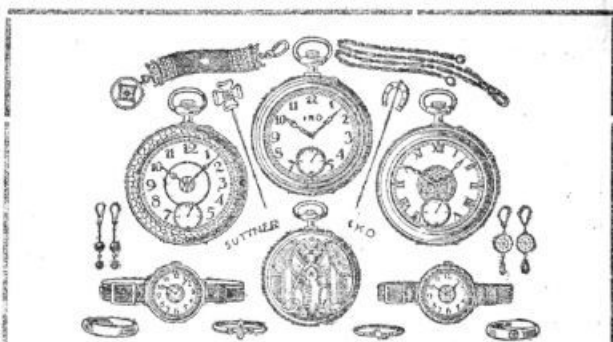
Na evang. 'Zenszkoa drüstva öszvetek gledôcs z-radosztjov naznanimo postüvanomi obcsinsztvi, ka szmo z-Maribora szrecsni bili edne dobroga glásza szpëvke i ednoga odlicsnoga cseloigrálca obecsanye sziz zagvüsati, steriva k-nam pridôcs bodeta toga öszvetka szizjavnoszt podigávála.

Ka je 'ze dedom i roditelom pomágalo, tó de i vam pomágalo! Elsa flujd. Li szamo Elsaflujd! Tó 'ze cseresz 27 lét poznano szprobano domáce szredsztvo z-szvojom vnogókrátnim nücanjem tak onznôtra, kak odzvüna oblêhsa, vtihsa bolecsino! Mocsanye, notriribanye z-Elsöflujdom krepí i varje têlo i vcsini je prôti sztojcse k-prehľadjenyi. Li szamo edno probanye je vnöge szpreobrnolo, ki szo nê steli vervati szo previdili z-zahválnoszti nadale porácsalo drügem Fellerjov »Elsaflujd«. I vi csi ga ednök szpoznate, te tak csinili 6 dvojnati, ali z-velikivi speciálnivi szteklenici kostata 99 din., pri Apotekári Eugeni V. Fellerju v-Stubici Donji Centrála 509. Hrvatska.

POZÁV. Szobotsko evang. 'Zenszko Drüstvo 1925 novembra 15-toga na 25-te létnice, jubileuma öszvetek vu „Dobrajovoga“ hotela vszê presztoraj pleszno veszelico bode dr'zalo, na stero vász cenjeni Goszpon (Goszpodína) z-familiov navküp z-postüvanjem pozové O d b o r. Pred veszelicov popoldnévi ob 1/2 5-toj vöri zacsétkom vu Dittricha mozii szizjavno naprêdávanye bode. Redovék: 1. 'Zíva obrázka (podo-be), 2. Prolog, 3. Igra, 4. Melodráma, 5. Kvar-tet (igra), 6. Csello, 7. Peszem, 8. Rokokó plesz. Vsztöpniva: v-Dittricha mozii I. meszto 20, II. 15, III. 10 dinárov. Tê znaménke (karte) do valáne i na vecserásnyo pleszno veleszico. Stö vu Dittricha mozii na naprêdávanye namëni idti, szamo k-Dobrai na pleszno veszelico, tam de vsztöpnina po oszobaj 10 din. Plesznaveszelica sze vecsér ob 8-moj vöri zacsne. Naplacсила sze z-zahválnosztjov vzemejo. Csízti dobicsek sze obrné na evang. Diacski Dom.

Na Diacski Dom szo darüvali: Z-Luga noa (Sweiz) Fliszár Vince nas roják (rodjen v-Salamenci je poszlaao tam vküppobráno 50 schweicki frankov, stero je 525 dinárov nasi pènez i obeasao je, ka de nadale pobérao. Szrdcsna hvála tomi vrèlomi naseml zemláki, ki je pred 20-timi vu 15 lét sztaroszti odiaso z-na-sega kraja i dalecs vu tühinszkoi zemli po postenom dr'zányi, v-dobroj bodòcsnoszti szvojemi národi na postenyé 'zivé i pôleg szvojega velikoga poszla, sze je nè szpozábao z-szvoje krvi i verebratov. — Z-Konjisicsa: Filó Peter tá odszeljeni nas verebrat 10 din. — Z-Vescsice: Hodoscsek Ivan 10 din. — Z-Küpsinec: Kocsár Jo'zef z-tüvárisicov na János szina szpòmenek 100 din., Krányec Jo'zef 10 din., Csizmarics Mári 10 din., prem. Cipot Stevana vdovica na tüvárisa szpòmenek 25 d., g. Titán Ivan vucsitel 100 din. — Z-Borejec: Kráncsics Ivan i Ferenc z-tüvárisicami 30—30 din. Z-Szobote: Ambrus Jo'zef 20, Lipics Jo'zef 10, Fliszár Jo'zef (szabó) 100, Kücsán Mátyás 20, Horváth Miklos 20, Eden neimènni 5 din. Z-Püconec g. Luthár Ádám dühovnik 100, Titán Jo'zef 100 din. Z-Predovec Novák Ádám 40, z-Gederovec: Krányec Peter z-tüvárisicov 200 din., z-Rankovec: Sbül Ferenc 12.50, z-Gradisicsa: mlájsi Fliszár Stevan 20 sztarèsi Perkics Jo'zef 8, Szapács Stevan 4.50 z-Tisine: Zsóks Sándora 30, z-Tropovec: Novák Stevan 5. Katona Stevan 10 din. z-Gederovec: Stiván Ferenc z-tüvárisicov 200 din., z-Vescsice je prevecs lépo lübéznoszti vrèloszt pokazao Novák Miklos, kí je szam 26 kil 'zita, 26 kil psenice i 10 din. pènez darüavo i notri pripelao. Márkisevszki verniki szo darüvali 32 k. ps. 100 k. 'zita 227 k. krampisov, 10 gl. zelja i 10 d.n. pènez, k-steromi szo zvön dvá, vszi gmajnarje pôleg premòcsi aldüvali. Poszebna hvála Kumin Jo'zef kurátori, kí szo té dár vküpszòbrali i na szvojoi foringi notri pripelali. Z-Mlajtinec 54 kg. 'zita, 141 kg. krumpisov 28 gl. zelja, stero szo goszp. kurátor na szvojoi foringi notri pripelali. Dáli szo naszledüvájócsi; Luthár Stevan 7 kg. 'zita, Horváth Ivan

16 kg. krumpisov 4 gl. zelja, Temlin Stevan 17 kg. 'zita, 13 krump. 8 gl. zelja, Temlin Ivan 20 kg. 'zita, 12 kg. krump. 6 gl. zelja, Skrilec Stevan 47 kg. krump. Kozic Jo'zef 10 kg. 'zita, 37 kg. krump. 6 gl. zelja Benkó Jo'zef 16 kg. hrump. 4 gl. zelja. Szrdcsna hvála. Z-Szobote Siftár Lajos mlinar szo nam 431 kg. psenice brezi váme szemleli i tak z-tov vámov 125 d., aldüvali. Bóg ji lónaj! Z-Bodonec; g. Siftár Károly dühovnik szo bole eden kebel gyábok darüvali. Za pomenkanya presztora daril kvitèranje moremo pretrgnoti, siere bodo v-prisesztni numeraj naglasüvane. Porédoma vsze notri príde, naednók nemre, za stero potprlènye proszimo.

**Nigdár prekeszno,
nigdár prerano**

neprídete, csi máte zaneszljivo, gvüšno hodécsó z-sveicarszke firme Suthnerovo vero. Suttnerove vöre brezfalinge, tocsno do minut i sekund hodijo. Popravek zbo'zni, szlabi vör vecskosta, kák száma vóra. K-senki dobite veliki illosztrirani divot-cènik, csi notri poslete szvoj átresz razpositeli g. H. SUTTNER v-Ljublani st. 665. Té sztäre solidne firme cènik ponüdi nezmenkano zberanye vör, zlatni-ne, kák tüdi daril i vszefelé prakticsni szpráv potrbècsin v-obilnoszti.

Znamenita pítanya

pri vezdásnyem csalárnom vrèmeni obarvanye téla od skodlivi poszledic pozébe. 'Ze prináj-mènsi bolecsfni gláve, krí'zeca, prihodbi, nez-mimo lehkómiseino csakati, nego je potrbèno taki dobro vöszprobano i poznano one bolecsf-ne domáce szredsztvo, stero szo 'ze odnigda-mao hasznovito nücali nasi roditelje, dedovje pri reumaticzni boleznoszta. Tákse 'ze vecs 27 lét dobrovöszprobano i prijétno szredsztvo, ali vrásztvo i kozmetikum je Fellerov dobrodisécsi „Elzaflujd“ trganye, rézanye csi z-Elzaflujdum

notri ribamo i voscsimo, vtíhsa, olèhsa bolecsf-no, krepí, zmécsi 'zile i 'zivce, vühsa i neob-csütne je vesini pròti mrazi. Tak odznòtra, kák od zvöna nücani, je odfrancuskoga 'zgánya doszta mocsnèsi i bole valá. 6 dvojnatin, ali 2 velikivi speciálni sztekelnici za 63 din; 12 dvojnatin, ali 4 velke za 250 din., 'ze obenem z-zá-bojom i z-postninov razposila po cèlom szvéti Apotikár Eugén V. Feller v Stubici Donjoj Cen-trála 509 Hrvatska. Po ednom glázi Elsafliuida po 10 din. apotekam i szrodnim trgovinam.

Stampano v „Prekmurski Tiskarni“ v M. Soboti.

ŠTUDIJSKA KNJIŽNICA
v Murški Soboti